

Incendis

Wajdi Mouawad

Incendis

Traducció de Cristina Genebat

ÀNCORA ESSENCIAL, 7

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Incendies*

© Wajdi Mouawad, 2003, by Leméac Éditeur (Montreal, Canadà)

Tots els drets reservats

Per a muntatges professionals o amateurs, adreceu-vos si us plau a:
Simard Agence Artistique: info@agencesimard.com

Primera edició: febrer del 2017

Primera edició en aquesta col·lecció: setembre del 2026

© de la traducció: Cristina Genebat, 2017

© de la il·lustració de la coberta: Iuliia Shkliar / Adobe Stock

© de la il·lustració dels interiors de coberta i portadella: Syuzann /
Adobe Stock

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi sL, 2026

Publicat per Edicions del Periscopi sL

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Correcció: Miquel Saumell Santa Eugènia, Júlia Egido,

Núria Saurina Eudaldo

Maquetació i disseny interior: Tono Cristòfol

ISBN: 979-13-87726-61-4

Dipòsit legal: B 13021-2026

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Per a la Nayla Mouawad i la Nathalie Sultan
l'una àrab i l'altra jueva
totes dues germanes meves de sang

Personatges

NAWAL
JEANNE
SIMON
HERMILE
ANTOINE
SAWDA
NIHAD

INCENDI DE LA NAWAL

1. Notari

Dia d'estiu. Despatx del notari.

HERMILE LEBEL: Sí, sí, és clar, és clar, és clar... m'estimo més veure com volen els ocells però ara tampoc no cal posar-se a explicar històries: des d'aquí no es veuen els ocells però en canvi es veuen els cotxes del centre comercial. Abans, quan era a l'altra banda de l'edifici, el meu despatx donava a l'autopista. No era cap meravella però vaig acabar penjant una pancarta a la finestra: «Hermile Lebel, notari». A l'hora punta em feia una publicitat ben agressiva. Ara estic a aquesta banda i la vista la tinc sobre el centre

comercial. Un centre comercial no és un ocell. Abans jo deia «osell». La seva mare em va ensenyar que s'havia de dir «ocell». Perdonin-me. Perdonin-me. No els vull parlar de la seva mare perquè la desgràcia és molt recent però cal reaccionar. La vida continua, com se sol dir. És així. Entrin, entrin, entrin, no es quedin a la porta. Aquest és el meu nou despatx. M'acabo de traslladar. Els altres notaris han marxat. A l'edifici només hi soc jo. Aquí és molt més agradable, no hi ha tant soroll. L'autopista queda a l'altra banda. He perdut l'oportunitat de fer publicitat a l'hora punta però almenys puc tenir la finestra oberta i com que encara no tinc aire condicionat, doncs em va molt bé.

[...]

Sí. A veure.

[...]

Sí, és clar, no és fàcil.

[...]

Entrin, entrin, entrin! No es quedin a l'entrada, va! És el rebedor, això!

[...]

I ahora ho entenc, eh? Ja ho entenc que no vulguin entrar.

[...]

Jo no entraria, tampoc.

[...]

Sí. Bé.

[...]

I tant, i tant, i tant, m'hauria estimat més trobar-los en unes altres circumstàncies però l'infern és ple de circumstàncies ideals i, és clar, és bastant difícil de preveure, tot plegat. La mort no es pot preveure. La mort no té paraula. Trenca totes les promeses. Ens pensem que vindrà més tard però sempre ve quan li dona la gana. Jo l'estimava, la seva mare. I els ho dic així, directament: jo estimava la seva mare. Molt sovint em parlava de vostès. Potser molt sovint no, però me'n va parlar. Una mica. De vegades. Així. Deia: els bessons. Deia la bessona i sovint també deia el bessó. Ja saben com era, no deia mai res. Tot això, vull dir, bastant abans que deixés de dir ni una sola paraula a ningú, llavors ja no explicava res ni em deia res de vostès. Ella era així. Quan va morir, plovia. No ho sé. Em va fer molta pena que plugués. Al seu país no plou mai i llavors el testament... el testament em fa pensar en el mal temps. Tampoc no és com un vol d'ocells, un testament, això segur, és tota una altra cosa. És estrany, és molt estrany però és necessari. Vull dir que és un mal necessari. Perdonin-me.

Comença a sanglotar.

2. Últimes voluntats

Alguns minuts més tard. Notari. El bessó.

La bessona.

HERMILE LEBEL: Testament de la senyora Nawal Marwan. Els testimonis que van assistir a la lectura del testament el dia que es va registrar són el senyor Trinh Xiao Feng, propietari del restaurant Les Burgers du Vietcong, i la senyora Suzanne Lamontagne, cambrera del restaurant Les Burgers du Vietcong.

És el restaurant que hi havia just a la planta baixa de l'edifici. En aquella època, cada vegada que necessitava dos testimonis baixava a veure el Trinh Xiao Feng. Ell sempre pujava amb la Suzanne. I la dona del Trinh Xiao Feng, la Hui Huo Xiao Feng, vigilava el restaurant. Ara està tancat. El van tancar. El Trinh es va morir. La Hui Huo Xiao Feng es va tornar a casar amb el Réal Bouchard, que treballava aquí amb el mestre Yvon Vachon, un col·lega. La vida és així, mirin.

L'obertura del testament es fa en presència dels seus dos fills: Jeanne Marwan i Simon Marwan, tots dos de vint-i-dos anys i nascuts, tots dos, el 20 d'agost del 1980 a l'hospital Saint-François de Ville-Émard. Ben a prop d'aquí.

Segons la voluntat del testador i d'acord amb les lleis i els drets de la senyora Nawal Marwan, el notari Hermile Lebel es nomenat executor testamentari.

Vull que quedi clar que aquesta decisió la va prendre la seva mare. Personalment hi estava en contra i l'hi vaig desaconsellar però ella va insistir. Potser hauria hagut de renunciar-hi però no vaig poder.

(El notari obre el sobre.)

Totes les meves pertinences es repartiran a parts iguals entre la Jeanne i el Simon Marwan, nens bessons que van néixer del meu ventre. Els diners seran repartits entre l'un i l'altra i els meus mobles es distribuïran segons els seus desitjos i els seus acords. Si hi ha litigis o desacords l'executor testamentari hauria de vendre els mobles i els diners serien repartits a parts iguals entre el bessó i la bessona. La meva roba serà donada a una organització caritativa que escollirà l'executor testamentari.

«Al meu amic, el notari Hermile Lebel, deixo la meva ploma estilogràfica negra.

A la Jeanne Marwan deixo la meva jaqueta de tela verda que duu el número 72 a l'esquena.

Al Simon Marwan deixo el quadern vermell.

(El notari posa damunt la taula els tres objectes.)

Enterrament.

Al notari Hermile Lebel.

Notari i amic,

Faci venir els bessons

Enterreu-me despullada

Sense taüt

Sense roba, sense mortalla

Sense pregàries

I de cara a terra.

Poseu-me al fons d'un forat,

Ben de cara al món.

Per dir-me adeu,

Em tirareu a sobre

Cadascun de vosaltres

Un cubell d'aigua fresca.

Després em tirareu la terra i segellareu la
meva tomba.

Pedra i epitafi.

Al notari Hermile Lebel.

Notari i amic,

No es posarà cap pedra sobre la meva tomba

I el meu nom no serà gravat enlloc.

No hi ha epitafis per a qui no compleix les
promeses.

I hi va haver una promesa que no es va complir.

No hi ha epitafis per a qui guarda silenci.

I el silenci va ser guardat.
No hi haurà pedra
No hi haurà cap nom a cap pedra
No hi haurà epitafi per a un nom absent sobre una pedra absent.

No hi haurà nom.

A la Jeanne i al Simon, al Simon i a la Jeanne.
La infància és un ganivet posat a la gola.
No es pot retirar fàcilment.

Jeanne,

El notari Lebel et donarà un sobre.

Aquest sobre no és per a tu.

És per al teu pare

El teu i el del Simon.

Troba'l i dona-li aquest sobre.

Simon,

El notari Lebel et donarà un sobre.

Aquest sobre no és per a tu.

És per al teu germà.

El teu i el de la Jeanne.

Troba'l i dona-li aquest sobre.

Quan aquestes cartes siguin entregades al seu destinatari

Se us donarà una carta

Es trencarà el silenci

I llavors es podrà posar una pedra damunt la meva tomba

I el meu nom sobre la pedra podrà ser gravat
al sol.»

Llarg silenci.

SIMON: Ens farà cagar fins a l'últim dia, la molt porca! Puta vella dels collons! Porca de merda! La puta gossa vella filla de puta! Ens donarà pel cul ben bé fins a l'últim moment! Cada dia des de fa temps anàvem dient: «Ja rebentarà, la mala puta, ja pararà de donar-nos pel sac, ja pararà de fastiguejar-nos, la molt cabrona!». I llavors, bingo! Al final rebenta i va i toca't els collons: sorpresa! Encara no ha acabat, la filla de puta! Això sí que no ens ho esperàvem: hòstia, això sí que no ho havia vist venir, eh?

Ja se l'ha preparat bé, el cop, ho tenia tot calculat, la filla de la gran puta! Li fotrè d'hòsties, al seu puto puto cadàver. Ja et dic jo que l'enterarem de cara a terra, ja t'ho dic jo que sí. I hi escopirem a sobre.

(Silenci.)

Jo segur que hi escopiré a sobre!

(Silenci.)

Es mor i just abans de morir-se encara es pregunta com fer-ho per acabar-nos d'amargar l'existència! Es va asseure, s'ho va pensar i pam!

Li va venir la idea: fer un testament! La puta merda de testament!

HERMILE LEBEL: Fa cinc anys que el va redactar!

SIMON: M'importa una merda quan el va redactar, d'acord?

HERMILE LEBEL: Escolti! És morta! La seva mare és morta! Vull dir que... que estem parlant d'una persona que s'ha mort. Una persona que no es va deixar conèixer gaire però que era una persona al cap i a la fi. Que va ser jove, que es va fer adulta, que va envellir i que després es va morir. Aleshores segur que hi ha alguna explicació enmig de tot plegat! No és qualsevol cosa, això! Va viure una vida, aquesta dona, i això per força ha de tenir algun valor!

SIMON: Em posaré a plorar! Us juro que em posaré a plorar jo, ara! S'ha mort! Ei! Ens la sua, me cago en la puta! Ens la sua que estigui morta! Jo no li dec res, a aquesta dona. Ni una llàgrima. Res! Que diguin el que vulguin! Que no vaig plorar quan va morir la meva mare! Jo diré que no era la meva mare! Que no era res! Ens la sua. Tu et penses que no ens la sua? No començaré a fer veure que no me la sua, ara! No començaré a plorar! Quan va plorar, ella, per mi? Per la Jeanne? No tenia cor, ella, tenia una totxana. No es plora per una totxana. No es plora. No tenia

cor! Una puta totxana, tenia! No en vull sentir parlar mai més, jo. No en vull saber res!

HERMILE LEBEL: Ella ha expressat un desig que té a veure amb vostès. Els seus noms són aquí a les seves últimes voluntats...

SIMON: Molt bé! Nosaltres som els seus fills i vostè sap més coses d'ella! Puta mare que els nostres noms siguin aquí! Collonut!

HERMILE LEBEL: Els sobres, la llibreta, els diners...

SIMON: No vull els seus diners i no vull la seva llibreta... Si es pensa que em commourà amb la seva merda de llibreta! És la polla, aquesta! Les seves últimes voluntats! Troba el teu pare i el teu germà! I per què no els va trobar ella, si era tan urgent? Me cago en tot! Per què no es va ocupar una mica més de nosaltres si li fa tanta falta trobar un altre fill que té perdut pel món? Per què en la seva merda de testament no diu ni una vegada «els meus fills» per parlar de nosaltres? La paraula *fill*. La paraula *filla*! No soc imbècil, jo. No soc imbècil. Per què diu «els bessons»? «La bessona i el bessó, nens sortits del meu ventre.» Com si fóssim una vomitada, un munt de merda que es va veure obligada a cagar! Per què?

HERMILE LEBEL: Escolti, ja ho entenc...

SIMON: Tu què vols entendre, *gilipollas*!

HERMILE LEBEL: Entenc perfectament que després de sentir això que acabem de sentir ens puguem trobar una mica desconcertats preguntant-nos què passa, qui som i per què ens ha passat això! Ho entenc, ho entenc perfectament! No passa cada dia descobrir que el propi pare que creies que era mort encara és viu i que tens un germà en algun lloc del món.

SIMON: No hi ha cap pare ni cap germà i tot això són parides!

HERMILE LEBEL: No s'hi escriuen parides, en un testament. En un testament, no.

SIMON: Vostè no la coneixia!

HERMILE LEBEL: Jo la coneixia d'una manera diferent!

SIMON: Igualment no tinc gens de ganes de discutir amb vostè!

HERMILE LEBEL: S'ha de confiar en ella!

SIMON: Que no tinc ganes de...

HERMILE LEBEL: Ella tenia les seves raons.

SIMON: Que no tinc ganes de discutir amb vostè! Tinc un combat de boxa d'aquí deu dies o sigui que no no vull saber-ne res! L'enterrarem i punt! Anirem a una funerària, comprarem un taüt, la fotrem dins del taüt, posarem el taüt dins del forat, posarem terra dins del forat, una pedra al damunt, hi posarem el seu nom i acabarem amb tota aquesta merda!

HERMILE LEBEL: Impossible! Aquesta no és la voluntat de la seva mare i no permetré que es faci res en contra de la seva voluntat!

SIMON: I qui collons és vostè per decidir si s'hi va en contra o no?

HERMILE LEBEL: Malauradament soc el seu executor testamentari i no comparteixo l'opinió que té d'aquesta dona!

SIMON: Però com us la podeu prendre seriosament?

A veure! Es passa deu anys anant al palau de justícia i assisteix als judicis de tots els tarats, perversos i assassins que troba i va i d'un dia per l'altre calla i no torna a dir mai més res! Cinc anys sense parlar és molt, eh? Ni una paraula —ni un so— no li torna a sortir mai més de la boca! Se li creuen els cables, li salten els ploms o li peta un fusible si s'ho estima més i va i s'inventa un marit que encara és viu —que feia segles que era mort— i un altre fill —que no havia existit mai— que és una fabulació perfecta del fill que li hauria agradat tenir, del fill que hauria estat capaç d'estimar, aquesta mala puta, i ara resulta que vol que jo el vagi a buscar! I vostè agafa i em parla d'últimes voluntats...

HERMILE LEBEL: A veure, calma...

SIMON: Si després de tot això encara em vol convèncer que això són les últimes voluntats d'una persona amb el cap al seu lloc...

HERMILE LEBEL: Calma...

SIMON: Me cago en la puta, hòstia! Me cago en la puta mare que ho va parir tot, ja, hòstia puta, me cago en Déu!

Silenci.